

РЕШЕНИЕ

№ 7426

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3068** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], район В., кв. Б., [улица] срещу Акт за прихващане и възстановяване № СФР20-ГР94-12 от 22.12.2020 г., издаден от М. Б. С., на длъжност главен инспектор, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният А., мълчаливо потвърден от решаващият орган, е неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон. Излага съображения, че актът е издаден в нарушение на цитирани в жалбата разпоредби на ДОПК и ЗМДТ. Счита, че неправилно е отказано да му бъде възстановена сумата за платената от него такса за техническа услуга, която СО не му била предоставила. Подробни доводи са изложени в жалбата и в депозирано по делото становище. Отправеното до съда искане е за отмяна на обжалваният акт.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се явява лично и изразява становище за основателност на жалбата му по доводи изложени в жалбата и в депозирано по делото становище. Претендира присъждане на разноски за заплатена от него държавна такса.

Ответникът – Кмет на Столична община, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по фактите по делото, а и от представените доказателства се установява, че от страна на И. Г. Г. е подадено Заявление с вх. № САГ20-УТОО-124 на 21.05.2020 г. за издаване на удостоверение за търпимост на строеж (§16, ал. 1 от ПР на ЗУТ, § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ) за стъклена оранжерия с размери 4,10/3,2 м и височина 1,8/2,5 м и метален навес под тръбно скеле, находящи се в поземлен имот с идентификатор 68134.1943.136, УПИ ХИ-част, кв. 11, местност „в.з. Б.“, район „В.“, Столична община. Установява се още, че на основание чл. 13 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, жалбоподателят заедно с подаване на заявлението е заплатил такса за услугата в размер на 250 лева, определена съгласно приложение № 4, т. 11 от Наредбата. Сумата в размер на 250,00 лв., платена на 21.05.2020 г., представлява платена местна такса за технически услуги по чл. 6, ал. 1, буква „д“ във вр. с чл. 107, т. 8 от ЗМДТ и раздел V, глава II от НАРЕДБА за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община.

С писмо от 15.06.2020 г. директора на дирекция „Общински строителен контрол“ е уведомял жалбоподателят, че във връзка подаденото заявление за издаване на удостоверение за търпимост на строеж „стъклена оранжерия с размери 4,10/3,2 м и височина 1,8/2,5 м и метален навес под тръбно скеле, находящи се в поземлен имот с идентификатор 68134.1943.136, УПИ ХИ-част, кв. 11, местност „в.з. Б.“, район „В.“, Столична община“ било установено, че оранжерията и металното тръбно скеле не представлявали строеж по смисъла на §5, т. 38 и чл. 151, ал.1, т. 3 от ЗУТ поради което не се изисква разрешение за строеж и с оглед на това не може да се издаде удостоверение за търпимост.

Било направено искане за прекратяване на административното производство, като със заповед № РА50-576 от 22.07.2020 г. на Главния архитект на СО, влязла в сила на 14.08.2020 г., производството по заявление САГ20-УТОО-124 на 21.05.2020 г. било прекратено

С повторно заявление вх. № СОА20-ВК66-7261/4/23.11.2020 г., И.Г. е поискал възстановяването на сума в размер на 250,00 лв. /двеста и петдесет лв./, платена за издаване на удостоверение за търпимост на строеж.

На 22.12.2020 г. бил издаден Акт за прихващане и възстановяване № СФР20-ГР94-12 от М. Б. С., на длъжност главен инспектор, който след обжалване по административен ред е мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК, с който е отказано възстановяване на сумата.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АУЗД е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната

допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт (в случая акта за възстановяване или прихващане), като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Нормата на чл. 4, ал. 1, вр. чл. 9б ЗМДТ регламентира, че установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал. 5, вр. с ал. 1 от ЗМДТ кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК. Правата и задълженията на органи по приходите във връзка с установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци и такси по ЗМДТ по реда на ДОПК се възлагат на изрично посочени служители (чл. 4, ал. 4, вр. чл. 9б от ЗМДТ).

Според чл. 129, ал. 7 от ДОПК, актовете за прихващане или възстановяване се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. Редът за обжалване на ревизионните актове е регламентиран в глава X. и глава X. на ДОПК. Съгласно [чл. 152, ал. 1 и 2 от ДОПК](#), обжалването по административен ред се осъществява пред съответния директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП в 14-дневен срок от връчването му. Според [чл. 155, ал. 1 ДОПК](#) решаващият орган разглежда жалбата и се произнася с мотивирано решение. В [чл. 156, ал. 1 ДОПК](#) е предвидено, че актът, само в частта му, в която не е отменена от органа по [чл. 155](#), може да бъде обжалван пред съда.

В съответствие с описаната по-горе приложима нормативна уредба жалбоподателят е подал жалбата по съдебен ред след изчерпване на възможността за оспорване на отказа за възстановяване на процесната сума по административен ред.

Оспореният А. е издаден от М. Б. С., на длъжност ст. инспектор по приходите в отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община. Представена е заповед № СОА20-РД09-1072 от 15.01.2020 г. на Кмета на СО, с която органите по приходите, заемащи длъжността ст. инспектор по приходите в дирекция „Общински приходи“ са оправомощени да издават резолюции за извършване на проверки. Следователно, актът за прихващане или възстановяване, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност по смисъла на чл. 4, ал. 1 във връзка с, ал. 3 изр.1 предл.1 и, ал. 4 от ЗМДТ. Оспореният А. е издаден в законоустановената форма - актът е писмен. Посочени са фактическите основания за издаването му, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, правилно е приложен материалният закон.

Оспореният А. е издаден по искане с вх. № № СОА20-ВК66-7261/4/23.11.2020 г. от И. Г. Г. за възстановяване на сума в размер на 250 лева, платена за издаване на удостоверение за търпимост на строеж.

Липсва спор по фактите по делото, като спора по делото е правен и е обусловен от това дали следва платената от страна на И.Г. такса за издаване на удостоверение за търпимост на строеж (§16, ал. 1 от ПР на ЗУТ, § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ) за стъклена оранжерия и метален навес под тръбно скеле, в размер на 250 лева да бъде

възстановена, доколкото не е налице престиране на резултат по поисканата услуга. Процесната сума представлява публично общинско вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, тъй като по своята същност е общинска такса, установена по своето основание в закон - чл. 6, ал. 1, б. „д“, вр. чл. 107, т. 8 от ЗМДТ, чийто размер по делегация от чл. 9 от ЗМДТ се определя от общинския съвет с наредба.

Трайна е съдебната практика, че досежно отношенията между задължените лица и общината, възникнали по повод недължимо внесени или събрани суми за местни данъци и такси, съставляващи публични общински вземания, е приложим [чл. 128 от ДОПК](#), а процедурата по прихващане или възстановяване на недължимо внесени публични общински вземания е установена съответно в [чл. 129 от ДОПК](#) (Решение № 4828 от 29.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 11969/2014 г., VII о.; Решение № 558 от 19.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 2568/2014 г., VII о.; Решение № 12016 от 10.10.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2567/2014 г., VII о.; Решение № 17411 от 21.12.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11079/2013 г., VII о. и Решение № 3695 от 18.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 1638/2013 г., VII о.).

Съгласно разпоредбата [чл. 128 от ДОПК](#), недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП.

Възстановяването на недължими суми, внесени от данъчния субект или събрани въз основа на подадена от него декларация, се осъществява по негово искане. Общият ред за подаване на искането и компетентността на органа са регламентирани чл. 129 и чл. 130 ДОПК. Съгласно чл. 129, ал. 2 от ДОПК, след постъпване на искането се извършва проверка или ревизия, като в първата хипотеза се издава акт за прихващане или възстановяване. Изборът на способ, чрез който да бъде установена дължимостта или недължимостта на претендираните от лицето суми, е изцяло в правомощията на органа по приходите.

На основание [чл. 129, ал. 6 от ДОПК](#) недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акта на орган по приходите. Лихвата има обезщетителна функция и нейната дължимост произтича от принципа на справедливостта, който изисква данъчно задълженият субект да бъде компенсиран за времето, през което е бил лишен от ползването на паричните средства.

За издаването на удостоверение за търпимост за строеж, както и за други административни и технически услуги по ЗУТ, съгласно § 3 от ДР на ЗУТ, се събират такси по ЗМДТ и ЗДТ. Законодателят изрично е регламентирал, че за издаването на удостоверение за търпимост за строеж, издаването на каквото е техническа услуга по см. на § 3 от ДР на ЗУТ във вр. с чл. 107, т. 8 от ЗМДТ, за която се събира местна такса по силата на чл. 6, ал. 1, б "д" от ЗМДТ.

Ето защо така събраната такса представлява публично общинско вземане по смисъла на чл.162, ал. 2, т. 3 от ДОПК , чийто размер по делегация от чл.9 от ЗМДТ се определя от Общинския съвет с Наредба. Таксите са вид публично държавно вземане, подобно на данъците и те се определят едностранно от държавата, но за разлика от данъците, при тях е налице насрещна престация под формата на услуга. При определянето на таксите, подобно на данъците, се използва властническият метод

на правно регулиране. Плащането им е скрепено с държавна принуда. При таксата основно и съществено е, че държавата дължи на данъчно задълженото лице насрещна престация под формата на услуга. Таксата е финансово плащане, методът на правно регулиране е властнически, но таксата има възмезден характер (плаща се за получаването на услуга).

От своя страна, правната регламентация на таксите за технически услуги се съдържа в Раздел V - Такси за технически услуги на Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. В чл. 13 от Наредбата е посочено, че таксата е дължима към момента на направеното искане за извършване на услуга. В чл. 61 от Наредбата е посочено, че таксите се заплащат за техническите услуги, които се извършват от Столична община и обхващат дейностите във връзка с териториалното и селищно устройство, архитектурата, строителството, благоустройството, кадастъра в селищните и извънселищните територии. Физическите и юридическите лица, ползващи техническа услуга, заплащат такса при предявяване на искането.

Именно с оглед цитираната по-горе правна рамка от страна на И.Г. е заплатена такса за издаване на удостоверение за търпимост. Видно е от фактите по делото, че в следствие на така подаденото заявление е образувано административно производство, разгледано от компетентните органи и по което е налице произнасяне обективизирано в писмото от 15.06.2020 г. на директора на дирекция „Общински строителен контрол“ като същото е прекратено по молба на заявителя. С оглед това неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не е получил никакъв резултат по искането му. Следва да се има предвид, че заплащането на такса е свързано със задължение за престиране на услуга, но законът не обвързва заплащането с положителен резултат, каквато е и трайната практика на ВАС. В случая административният орган е разгледал заявлението и е уведомил жалбоподателя, че не следва да му бъде издавано удостоверение за търпимост, доколкото оранжерията и металното тръбно скеле не представлявали строеж по смисъла на §5, т. 38 и чл. 151, ал.1, т. 3 от ЗУТ и за тях не се изисквало разрешение за строеж за което да се издаде исканото удостоверение.

За недължимост на таксата, би могло да се говори ако жалбоподателят въпреки, че я е заплатил, не е получил нищо като насрещна престация- нещо, което в случая не е налице.

В обобщение на гореизложеното исканата сума в размер на 250,00 лв. /двеста и петдесет лв./ не е недължимо платена и не подлежи на възстановяване.

Предвид изложеното, съдът намира оспорения А. за законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена

При този изход сторените по делото разноси остават за сметка на жалбоподателя. Претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение е основателна и следва да бъде уважена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], район В., кв. Б., [улица] срещу Акт за прихващане и възстановяване № СФР20-ГР94-12 от 22.12.2020 г., издаден от М. Б. С., на длъжност главен инспектор в в отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление

„Финанси и здравеопазване“ при Столична община., мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община при условията на чл. 156, ал. 4 от ДОПК.

ОСЪЖДА И. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], район В., кв. Б., [улица] да заплати на Столична община сумата от 100 лв. /сто лева/ за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ :